

MOJE ŽENY A JÁ

IVAN MAIXNER

MOJE ŽENY A JÁ

Ivan Maixner

KAPITOLA 1

Je smutné dozvědět se, že vás někdo podvádí a neříká vám pravdu. Ještě smutnější je, když se jedná o přítele. Nejprve tomu nevěříte, doufáte, že vše, co se dozvídáte, je jen pomluva, výmysl, lež a neptáte se. Ale těch otázek, na které neznáte odpověď, je stále víc a víc a vy začnete o člověku, jemuž jste bezmezně věřil, pochybovat. A tady začíná můj příběh. Příběh přátelství, které... ale to posuďte sami.

Je neděle večer. Po promarněném víkendu, s pracovní sobotou a večerem bez kamarádů, co trávili volno na chalupě v Jeseníkách, ležím v posteli a čtu knížku od Arthura Haileého. Ani jsem se nepokoušel volat a zeptat se, jak se tam měli a co se dělo, jen bych se naštvál. Dokážu si to představit. Party už od pátečního večera a šukačka v každém pokoji. Koneckonců proč by to mělo být jinak?

Všichni jsou spárovaní, jen já jsem po rozchodu se Zuzanou hledal tu pravou. Nevadí jim to, vzali mě pod svá křídla, i když Zuzana s nimi pařila a já se k jejich partě vlastně přiznal, dá-li se to tak říct. Společně jsme to táhli několik let. Nebyli jsme páreček k pohledání, spíše jsme se našli, protože jsme si zbyli. Znáte to. Bylo přebráno. A tak bylo jen otázkou času, kdo z nás první narazí na životní lásku.

Byl jsem to já. Ale smůla byla ta, že ona už byla vdaná a její manžel byl můj kamarád. Po roce tajných schůzek otěhotněla. Víím, že ne se mnou. Oba jsme měli plnohodnotný vztah. Zůstali jsme však přátelé na plný úvazek. Teď ale myslím to skutečné přátelství, které není založeno na sexu a touze po orgasmu. Mám na mysli vztah dvou lidí,

jenž si věří a dokážou pro toho druhého udělat víc než pro sebe. Scházeli jsme se dál a nikomu jsme se tím nechlubili. Kavárna, občas posezení ve vinárně, ale především každodenní kontakt přes mobil. Věděli jsme o sobě naprosto vše a svěřovali jsme si každý problém. Bylo to skvělé. Vědět, že je někdo, kdo vám naslouchá, podrží vás ve chvíli, kdy to potřebujete, a zároveň jste si jistý, že to funguje i opačně. To je přátelství.

Zuzaně jsem se svěřovat se vším nemohl, hlavně ne s problémy, které se týkaly nás dvou. Pokaždé, když jsem to zkusil, pohádali jsme se. Tak jsme přestali jakékoliv problémy řešit. Náš vztah by se dal popsat jedním slovem. Sex. Nic víc. I jídlo v lednici jsme měli každý v jedné přihrádce. Konec konců kdo by jedl pořád klíčky, tofu a jiná vegetariánská jídla. Šukala ale první ligu a já jí po této stránce taky vyhovoval.

Vydrželi jsme spolu několik let, ale všechno jednou končí. Zuzana poznala lepší sex. Našla si přítelkyni s delším jazýčkem, než mám já. Zjistila, že kromě toho, že nemusí maso, nemusí ani chlapy. Nepřemlouval jsem ji. Měl jsem někoho, na koho jsem se mohl spolehnout, a na sex si vždycky někoho najdete. S tím jsem problémy nikdy neměl. S Petrou, mou opravdovou přítelkyní, jsme byli v kontaktu každý den a několikrát za měsíc jsme se scházeli v kavárně. A tak to běželo den pod ni, měsíc po měsíci a rok za rokem. Pak se ale přihodilo něco, čemu jsem už nevěřil. Potkal jsem ženu, co mi rozuměla stejně jako Petra, v sexu byla lepší než Zuzana, a navíc jedla maso.

Markéta sloučila dohromady všechny ženy, které jsem měl rád. Zamiloval jsem se. Svěřil jsem se jí se vším, seznámil ji se všemi kamarády a snesl bych jí modré z nebe. Ale jedno tajemství jsem si ponechal. Dál jsem si psal a scházel se s Petrou, na tom jsem nechtěl nic měnit, byla přece mým přítelem. Svěřil jsem se jí hned první den, co jsem Markétu potkal, a popisoval každý den s ní. Byla šťastná a měla radost, že jsem si konečně našel někoho, kdo mě má rád. Radila mi, jak se mám chovat a co mám a nemám dělat, pomáhala mi, jak jen to šlo.

Jednou jsem našel na stole dopis. Stálo v něm jen: „Odcházím, i když Tě miluji.“ Svět se mi zhroutil a jediný člověk, který mi zase pomohl, byla Petra. Utěšovala mě, psala a volala mi každou chvíli, jestli jsem v pořádku, co dělám a co budu dělat. Tak se má chovat přítel. Za rok jsem se dal jakž takž dohromady a vrátil se k normálnímu životu. Práce, chlastačka s kamarády a občasný sex se ženami, co na tom byly stejně jako já. Dokonce jsem se přestěhoval do nedaleké vesničky a koupil si domeček se zahrádkou. To byl vždycky můj sen. Budu chovat zvířata a pěstovat zeleninu.

KAPITOLA 2

Sedím u kuchyňského stolu ve svém novém domě. Venku leje jako z konve. Střechou trošku zatéká, na zemi mám rozmístěny tři hrnce a jeden ještě na skříní. Kapky vody dopadají přesně do jejich středu a hrají opakující se melodii, jejíž rytmus se mění s intenzitou deště. Naproti mně na rozviklaných židlích sedí Petra a Karel. Její muž. Přišli před chvílí, jsou celí promočení, jak stáli v dešti a nemohli se na mě dozvonit, zvonek zatím nefunguje. Ani nemůže. Je odpojená elektřina. Původní majitel neplatil, tak ho odstříhli. Karel musel přeskočit plot a branku otevřít, kliku donesl dovnitř, zůstala mu v ruce.

Rozhlížejí se nevěřičně po místnosti a chvíli jim trvá, než něco řeknou. Mám takový pocit, že nevěří vlastním očím. První promluví Karel: „Co jsi to proboha koupil? Co tě to napadlo jít do takové ruiny. Ty jsi se úplně zbláznil. Vždyť tady nemáš ani záchod, jen kadibudku. Víš, co tě to bude ještě stát peněz, než to dáš do pořádku? A máš na to vůbec?“

Pokračoval by s výčtkami, a tak jsem ho radši zastavil. Petra zatím mlčí, popsal jsem jí vše už před dvěma dny v kavárně, ale vypadá stejně opařeně jako Karel. Zřejmě můj popis neodpovídá skutečnosti.

„Nebojte se. Všechno mám promyšlené. Prodal jsem byt a na materiál peníze zbyly. Práci si udělám sám. Každý muž má přece zasadit strom, zplodit syna a postavit dům. Nebo ne?“

Odpovědí byl nejprve výbuch smíchu a pak dovětek od Petry: „Tak ty první dvě věci určitě zvládneš. O tom nepochybují. Ale jak chceš opravit dům? To si opravdu nedovedu představit. Jsi učitel a neumíš zatlouct ani hřebík, buď zhyneš ty, nebo spadne dům. Jiná varianta neexistuje. To nedáš.“

Zná mě dokonale. Ví, co řekla a proč. Jediná odpověď, kterou se svým egem můžu říct: „Vsaď se.“

Naše ruce se potkaly a Karel je neváhal rychle přeseknout. Dohoda je stvrzena. Vytahuji z lednice, jediného spotřebiče, který tu zůstal po bývalém majiteli, flašku slivovice na stvrzení dohody a začínáme jednat o podmínkách mého slibu. Je sice teplá, ale to alkoholu neubere.

Nejprve přichází na řadu doba, za níž chci vše zvládnout. Petra vytahuje z kabelky propisku a já utrhnu ze stěny kus kartónu, který původně sloužil jako izolace proti chladu a ze něhož Karel pomocí vlastní rybičky, dětského nožíku, jenž s sebou neustále nosí pro případ nouze, vytvoří list o velikosti A4. Petra na jeho horní stranu napíše SMLOUVA. A několikerym obtažením písmen slovo zvýrazní.

Postupně popisujeme jednotlivé podmínky naší dohody: Doba oprav pět let, oprava vlastními silami bez najatých firem, pomáhat mohou jen dobrovolníci, a to jen za stravu a pití. Stav budovy po opravách musí odpovídat normám a dům musí být řádně zkolaudován. Pak doplníme sankce za nesplnění, což je dovolená pro dva v Karibiku na šest týdnů. Ukecal jsem plavbu kolem světa a Karlův návrh výpravy na severní pól. Posledním bodem je odměna za její dodržení, která skýtá sobotní úklid mého nového domu po dobu

dvou let s večerí a obsluhou u vánočního stolu nahoře bez. Karel sice chvíli protestoval, ale Petra ho uklidnila, že ví, co dělá, a že Karibik za to stojí.

Dopijíme flašku slivovice, na spodní části kartonu jsou tři podpisy. Petra bere do ruky mobil, smlouvu ofotí a ihned vyvěsí na všechna dostupná média. Budu populární.

Přestalo pršet a vyšlo slunce. Jdeme na zahradu. Teď už chápou, co jsem koupil a proč. Dům u lesa, na kopci, na konci vesnice s nádherným výhledem do údolí a obří zahradou. Petra jen vzdychne a Karel dodá: „Pohádka se zříceninou.“

Je půl sedmé večer. Vyprovodil jsem je na poslední autobus a slíbil jim, že příště už bude určitě na brance zvonek. Při odchodu z domu totiž zjistila Petra, že Karel nechal na plotě polovinu kapsy od kalhot. V kuchyni nakreslím kolečka křídou okolo hrnců a jdu je vylít na zahradu. Je nádherný večer. V dálce svítí města a vesnice, nad hlavou jsou tisíce zářivých hvězd, les šumí a mně je krásně. Dnes nebudu spát ve stanu. Ustelu si pod noční oblohou. Pro jistotu ale vrátím hrnce na své místo a ulehám do spacáku s představami o opravách mého nového sídla.

KAPITOLA 3

Tři dny mi trvalo, než jsem sestavil pětiletý plán výstavby. Jako první dva úkoly jsem si stanovil pořízení zvonku, samozřejmě na baterky, a připojení elektroměru. Oba úkoly jsem si naplánoval na pondělní odpoledne, jelikož mám výuku ve škole jen do půl dvanácté.

Po cestě k distributorovi elektrické energie jsem se zastavil u Vietnamce a zakoupil zvonek i s baterkami. Čech vietnamské národnosti mi ochotně poradil a prodal mi i dvě tužkové baterie se slovy „Ty vydržíš celý rok a pak je dát dobít!“ Přičemž mi nabídl i nabíječku, kterou jsem samozřejmě koupil. Za ty prachy? Už mi nebudou návštěvy ložit přes plot. Hned, jak přijedu domů, zvonek nainstaluji.

Dorazil jsem k dodavateli elektrické energie. Vylosoval si pořadové číslo sto dvacet šest. Světelná tabule mě zanedlouho vyslala k přepážce sedm, u níž seděla mladá sympatická dívenka. Aspoň jsem si to myslel, než jsem pozdravil a vyřkl svůj požadavek. V tu chvíli se na mě sesypala hromada otázek, na které jsem neznal odpověď. Jaký mám jistič, kolik bude v domě spotřebičů, jaký chci tarif a spoustu dalších.

Nakonec jsem dostal do ruky formulář s doporučením: „Až si to vše zjistíte, žádost vyplňte. Můžete ji poslat elektronicky, zaslat poštou, nebo donést osobně. Do třiceti dnů vám odpovíme.“

Nevěřili byste, co vše je potřeba k vyřízení připojení elektřiny do domu. Třicet dnů? Ještěže není podzim, ale jaro. Odcházím a píšu

Petře zprávu o prvním problému, který musím vyřešit. Odpověď přišla okamžitě: „A to je, chlapče, jen začátek. Karibik.“

Podtrženo smajlíkem s tím nejširším úsměvem. Tak tady podporu v otázkách pětiletého plánu nenajdu. Mírím k autobusu a lustruji své bývalé vztahy, které by mi mohly bezúplatně pomoci, z řad přátel, známých a jejich známých. Elektrinu potřebuji, bez ní, nemám šanci začít v domě fungovat.

Dorazil jsem domů. Splním alespoň svůj první úkol. Namontuji zvonek. Rozříznu fólii a vytáhnu oba díly zvonkové soustavy. Tlačítko s vysílačem a zvonek s přijímačem. Dle návodu, který je v neznámém jazyce, vlastně jen podle obrázků vložím do obou přístrojů tužkové baterie a zmáčknou tlačítko. Nic. Nic se nestalo. Přístroj nevytloukl naprosto žádný zvuk. Asi dobíjecí baterie nejsou dost dobité. Nastal však zásadní problém. Jak dobít baterie nabíječkou, kterou bohužel nemohu zapnout do elektrické sítě. Jistě víte proč. Jedinou spásou je místní obchůdek s prodavačem s českou národností a šikmýma očima. Naštěstí umí dobře česky, jak jsem zjistil včera, když jsem si šel koupit něco na svačinu. Asi se tu narodil.

Vcházím do obchodu, беру si košík a při té příležitosti udělám nákup za tři stovky. Se zaručeně fungujícími bateriemi odcházím dokončit instalaci zvonku.

Prohodil jsem baterie, zmáčknou tlačítko a NIC. Nezvoní. To je u zvonku značný nedostatek. Vytáhnu nové baterie a chystám se zpět do obchodu reklamovat špatný zdroj. Na jedné z baterií se něco leskne. Teprve teď si všimnu, že na kontaktech tlačítka i zvonku je nalepena průhledná páska. Strhnu ji ze všech kontaktů a založím

monočlánky, zmáčknu tlačítko a ozve se zvuk gongu, který se třikrát opakuje. Máčkám zvonek stále dokola a mám radost jak malý kluk. Za odměnu si otevřu jedno pivo. Je sice teplé, ale pořád je to pivo.

Zprovoznit zvonek je jedna věc, ale přišroubovat ho bez šroubováku je věc druhá. Tu část zvonku, co je v domě, jsem položil na stůl, ale tlačítko na kovovou branku jen tak nepřiděláte. Zatím mi musí stačit leukoplast z lékárníčky, co tu zbyla po původním majiteli.

Popíjím už druhé teplé pivo, ve svém plánu škrtnám úkol číslo jedna. U druhého si poznamenám „přesunout na zítřek“, když si vzpomenu na svou spolužačku ze základní školy. Na posledním srazu, říkala, že její manžel pracuje v energetice a má celkem vysoké postavení. Hned ráno jí napíšu zprávu a požádám o pomoc. Doufám, že nezapomněla, jak jsem ji tenkrát vedl ze srazu domů. Nebo možná bude lepší, když si na tu situaci v parku nevzpomene. Mohla by se stydět. Nevzala mi druhý den telefon. To by mohla být komplikace. Zavolal bych Karlovi, ten ji taky zná, ale myslím, že by si okamžitě představil Petru, jak mě obsluhuje nahoře bez, a řekl by jen: „Zapomeň, kámo.“

Budu to muset zkusit sám. Beru zvonek ze stolu a jdu si lehnout do stanu. Co kdyby přišel někdo na návštěvu. Člověk nikdy neví.

KAPITOLA 4

K ránu začalo pršet. Využil jsem situaci a vylezl na půdu, abych zjistil, kudy voda proudí. Našel jsem čtyři prasklé tašky a hned jsem si je poznačil. Odpoledne je musím vyměnit. Leží jich pár za domem, tak jen doufám, že budou v pořádku. Ta střecha mě stejně nemine. Bude to první velká investice.

Když už jsem na půdě, prohlížím trámy. Vypadají ve slušném stavu. Aspoň na první pohled. Jenom v místě, kde nejvíc zatékalo, je jeden dost ztrouchnivělý. Bude chtít taky vyměnit.

Posnídal jsem, umyl se u pumpy – ta naštěstí nepotřebuje elektřinu – a poseděl chvíli v budce se srdíčkem na dveřích. Kadibudka je opravdu luxusní. Majitel ji vytapetoval stovkami plakátů, spoře nebo vůbec oděných dívek z různých časopisů pro pány. Na bocích jsou chromovaná držadla pro invalidy, jako v nemocnici, na stropě svítlna na baterky, stačí zatlačit na kryt a funguje. Pod nohama dlažba a pod prdelí prkýnko se srdíčky. Splachovadlo byste hledali marně, vykonaná potřeba letí hluboko do jámy pomocí gravitace. A ještě jeden poznatek. Nastříhané noviny jsem už vyměnil za toaletní papír v ruličce, dost to dřelo.

Volám Janě. Spolužačce s energetikem. Nezvedá to. Budu to zkoušet v práci o přestávkách. Dnes mám šest hodin, tak se jí snad dovolám. Než ale zastrčím mobil do tašky, zavrní mi v ruce. Volá Petra. Takhle po ránu to nebývá zvykem. Ptá se na elektřinu, co budu dělat, že by mi pomohla a Karel se to nedoví.

Má někoho známého na ČEZu. Jo, na to jí neskočím. Jsme největší přátelé, vím, že by mě klidně nahoře bez obsloužila, koneckonců neviděl bych nic nového, ale Karibik, to je těžký kalibr. Odmítl jsem. Ale zeptal jsem se jí, co dělá v sobotu, že budu vařit guláš a koupím bečku piva pro brigádníky na úklid domu a zahrady, jestli nechce přijít i s Karlem. Nepřijdou, prý by to mohl být střet zájmů. No, myslím si, že tady budou první, když jde o pivo, tak Karla nic neodradí.

To mi připomnělo, že si musím pověsit na Facebook do příběhu, že pořádám dobrovolnou brigádu za pivo a guláš. Snad, někdo dorazí.

Je velká přestávka a já už potřetí vytáčím Janino číslo. Konečně. Vzala to.

„Co potřebuješ, brouku?“

Asi na ten park nezapomněla. Seznámil jsem ji se situací a požádal o pomoc. Řekla, že to vyřídí a určitě to nebude problém. Zavolá, až bude vědět víc. Netrvalo to ani pět minut a volá mi nazpět. Řekne mi to ale ve středu u kávy. To nebude zadarmo.

Je středa odpoledne a já čekám v kavárně na Janu a myšlenkami jsem ve svém domečku. Včera jsem opravil tašky na střeše a jen doufám, že jsem nepoškodil ty ostatní. Uklidil jsem trochu v kuchyni a spočítal brigádníky, co se přihlásili na sobotu. Asi budu muset koupit bečky dvě a guláš udělat ve větším kotlíku. Hovězí mi dodá manžel od kolegyně z práce. Má řeznictví a maso od něj беру už spoustu let. Vlastně od té doby, co jsem poznal Věru na lyžařském kurzu.

Už je tady. Není sama. Za ní kráčí mladík, tak patnáct let. Víc nemá. Podává mi ruku a představuje syna. Začínám tušit, co přijde.

Honzík, tak se jmenuje, dělal přijímačky na gympl. Nedostal se, je prý trémista. No, známe to. Chce podat odvolání. Kluk jen kroučí očima, očihledně se mu na tu školu nechce. Víc nepotřebuji vědět. Chce ho tam dostat za každou cenu a tatínek asi nechce nebo nemá tak velký vliv. Ví, že ředitel je můj spolužák z vysoké. Nevím sice, jak to zjistila, ale má pravdu. Mám se co nejdřív ozvat.

Krátké setkání. Dopil jsem kávu a přišla mi smska: „Promiň, manžel toho chce využít, čekal venku. Jana.“

No. Asi se budu muset naučit, že když něco potřebuji rychle a oklikou, bude mě to stát něco jiného než jen frontu na úradě. Nic není zadarmo. Jdu za spolužákem. Určitě bude ještě v práci. Po přijímačkách se tam sedí dlouho do noci. Snad si na mě udělá chvilku.

Je pátek a já si musel vzít ve škole volno. Zapojují mi elektroměr. Spolužák si na mě našel čas, a já navíc nemusel na nic tlačit. Janin syn nebyl trémista, a dokonce byl první pod čarou. A protože někteří přijatí byli přijati i na druhou školu, postoupil do prvního ročníku

KAPITOLA 5

Dnes byl bouřlivý den. To myslím doslova. Od rána se střídala jedna bouřka za druhou a v jednu dobu to dokonce vypadalo na tornádo. Samozřejmě že ne. V našich klimatických podmínkách se nevyskytují. Nebo možná jen velmi výjimečně. Ale foukalo fest a můj zahradní stan vzal za své. Zbyla z něj jen polámaná kostra z hliníkových trubek a jeden cíp se šňůrou, která se jako zázrakem udržela v zemi. Sud s pivem byl naštěstí ještě téměř plný, a tak jsme ho jen přestěhovali dovnitř. Zato plastové kelímky, talíře a lžice na guláš létaly vzduchem jak hejno špačků sem a tam a nakonec zmizely za obzorem.

Problém jsme vyřešili rychle. Kelímky byly nahrazeny hrníčky bez oušek, které kryly plaňky na plotu, a guláš jsme pojídali postupně třemi lžicemi, které jsem našel ve starém kredenci v kuchyni. Práce se moc neudělalo, venku bylo všude bláto, každou chvíli se rozpršelo a uvnitř jsme se museli schovávat před deštěm.

Dvacet dva lidí v jedné místnosti, s gulášem, bečkou piva a třemi psy, to nám vlastně neumožnilo cokoliv dělat. Po dvanácté hodině to bylo stejně jedno. Polovina brigádníků už nechodila rovně a ta druhá nechodila vůbec. Ve tři hodiny odpoledne sedím u stolu v kuchyni s Karlem, Markem, Petrou a devatenácti hrnečky z plotu, dvěma prázdnými sudy, vylízaným kotlíkem na guláš, třemi miskami od nanukového dortu na vodu pro psy a čtyřmi lahváči, pro které skočil do obchodu k Vietnamci Karel, aby bylo co pít.

Petra načne naše společné téma jako první: „Nebylo by lepší nám raději zaplatit zájezd a pozvat k opravám nějakou firmu než dělat takový nevydařený brigády, s lidmi, které ani neznáš?“

Všichni tři se podíváme na Marka. Je jeden z nich. Nikdo z nás ho nikdy neviděl ani oněm neslyšel. Marek nečeká na otázku a odpoví: „To je pravda. Já bych se i bál takhle někoho pozvat do domu. Bůh ví, jací Ti lidé to mohou být a co můžou udělat. Přece jenom tak někdo nepřijde makat k někomu, koho nezná. Za pár piv nebo guláš? To teda taky nechápu.“

Hledíme na něj všichni tři a máme jednu společnou otázku, kterou první vysloví Karel: „A co ty tady děláš?“

Marek chvíli přemýšlí a pak řekne: „No, nejprve jsem se šel schovat před bouřkou. Branka byla otevřená a já si zalez pod stříšku. Stáli tam ti dva mladí, co se pořád líbali. Zeptal jsem se jich, jestli se můžu schovat, a oni jen kývli hlavou a líbali se dál. Pak přestalo pršet a já chtěl odejít, ale nějakej kluk mi řekl, jestli mu nepomůžu odnést lavičku do domu. No, tak jsem tady. Jestli vám to vadí, můžu jít.“

„Nevadí,“ odpovím.

„A kam jsi šel? A řekni nám něco o sobě, ať víme, s kým máme tu čest.“

Marek se napil piva a spustil: „Jsem strojní inženýr a pracuji ve městě ve firmě zabývající se konstrukcí částí letadel. Víc nesmím říct. Nejsem zdejší rodák. Přišel jsem do města z druhého konce republiky za svou životní láskou. Aspoň to tak ze začátku vypadalo. Poznali jsme se na dovolené v Chorvatsku, kde byla se svou matkou. Bydleli jsme v jednom apartmánovém domě a balkóny jsme měli vedle sebe. Já byl

ale s kamarádem a jeho přítelkyní. Takže vlastně sám. Jen na pláži jsme se potkávali. Dodnes si myslím, že mě pozvali jen proto, abych je tam odvezl. Měl jsem tehdy nového bavoráka, rád řídím a stará cesta přes hory je samá zatáčka, moře taky miluji, a navíc jsem byl v tu dobu singl. Večer jsem sedával sám na balkoně, zatímco oni pářili někde na diskotéce. Já na to nejsem. Takže jsem si koupil každý den vínečko, pozoroval moře, noční oblohu a krásnou sousedku i s její matkou. Mimochodem i za ní se každé chlap musí otočit. Nakonec jsme se dali do řeči a já se stal terčem otázek, jež na mě chrlila zvědavá matka. Co dělám, jaké mám vzdělání, kde pracují rodiče, kde bydlím a proč jsem tu bez přítelkyně. Po všech mých odpovědích, kdy jsem zřejmě splnil požadovaná kritéria, mi bylo umožněno se bavit i s Danou. Její dcerou. Druhý den nás dokonce nechala o samotě a třetí jsme už spolu chodili po pláži a vraceli se pozdě v noci. Nezůstalo jen u procházek a já se zamiloval. Bláhově jsem si myslel, že ona taky. Po návratu z Chorvatska jsem za ní dojížděl každý víkend. Vozil jsem je na jejich chalupu a stal se panáčkem na předvádění sousedům. Hlavně jsem je musel vždycky odvézt svým bavorákem až na místo a pak buďto nepít, nebo ho jet zaparkovat na chalupu a dojít pěšky. Nutno říct, že v ostatních věcech mi obě vycházely vstříc a snesly by mi modré z nebe. Bohužel. Vše skončilo takřka ihned po svatbě. Ta tedy musela být urychlená, jelikož jsme čekali dítě. Dana mi sice tvrdila, že má danu, ale zřejmě se jí uvolnila a já byl lapen do chomoutu. Vzal bych si ji i bez této situace, ale pro ně to byla pojistka. A do chomoutu jsem opravdu spadl. Akorát ty opratě nedržela jen moje žena, ale hlavně tchyně. Přesvědčili mě, že mám napsat předmanželskou smlouvu,

kdyby se něco přihodilo, ať vše zůstane dítěti a je zabezpečená i Dana. Já tehdy všemu slepě uvěřil. A tak jsem se dostal sem. Na Moravu. Prodal jsem dům u Plzně, koupil parcelu a za dva roky stál dům o dvou bytových jednotkách. Do té spodní se nastěhovala tchyně, aby nemusela chodit po schodech. Už tehdy jsem věděl, že to nedopadne dobře. Útoky na mě se každý den stupňovaly. Všechno, co jsem udělal, bylo špatně. Nakonec to došlo tak daleko, že jsem to nevydržel a vykonal jsem to, co jsem vždy odsuzoval. Udeřil jsem ženu. Tchyni. Jedna facka a šla k zemi. Já následně letěl z domu a skončil u soudu, kde jsem jen díky shovívavosti soudce, který možná prožíval něco podobného, vyfasoval jen podmínku s omluvou. Žádost o rozvod jsem dostal hned druhý den po satisfakci vykonané na tchyni. Nežůstalo mi nic. Jediné, co mě mrzí, je, že se nesmím stýkat se svým synem. Víím ale, že o něj bude dobře postaráno. Všechno, co bude dělat, čím bude a koho si vezme, má zapsáno v plánu. Doufám, že pochopí, že život si má řídit sám. Pokud ne, lituji už předem jeho ženu. No, to je můj život ve zkratce. A to pivo a ten guláš si u tebe odpracuji hned příští týden. Nemusíš se bát.“

Mlčíme. Na to se nedá odpovědět. Vše vyřeší Karel. Vytáhne z batůžku láhev s čirou tekutinou s fixou psaným nápisem. „Slivovice r.96“ a nechá kolovat. Na Karla byl vždycky spolek. Někdy mě mrzí, co jsem mu provedl, a doufám, že se to nikdy nedoví. Odjeli všichni domů až pozdě večer taxíkem. Máme nového přítele. Marka. Teda pokud nekecal a vše si nevymyslel.

KAPITOLA 6

Jsou to už dva měsíce, co pořádám brigády. Pár lidí mi chodí pomáhat pravidelně. Dokonce je jedním z nich bezdomovec Jirka. Starší chlap nebo možná ne. Nikdo neví. S nikým se nebaví, jen si vyslechne, co má udělat, poobědvá, dá si dvě piva, poděkuje mně, já jemu a na týden zmizí. Necháám ho uklízet na zahradě a musím říct, že to umí. Prořezal mi keře, vyplel záhon květin před domem, kupodivu jsem zjistil, že je plný trvalek, které se mají k světu. Určitě to bývalo jeho zaměstnání nebo koníček.

Tento týden ale brigádu nepořádám. Karel odletěl do Itálie na výstavu nábytku a já se domluvil s Petrou, že večer zajdeme pokecat někam do vinárny. Samozřejmě že o tom Karel neví, to bychom asi nevysvětlili, ale Petra naléhala, že je to pro ni důležité. A příteli neodmítnu žádnou službu. A platí to i naopak.

Přijíždím k zastávce u stadionu a Petra už mě netrpělivě vyhlíží. Nasedá do auta a řekne: „Jeď, prosím, kamkoliv, kde budeme sami.“

„Nepůjdeme do vinárny?“

„Můžeme jet ke mně. Mám nějaké víno v lednici,“ řekne jen, „jeď, prosím. Třeba jenom jeď a nezastavuj, než ti dojde benzín.“

Poznamenám, že mám diesel, ale neusmála se. Je to asi dost vážný. Žádný úsměv, jen kamenná tvář, jako by se nemohla odhodlat mi říct, co ji tíží. Zním všechny její tváře, ale tuto jsem nikdy nespatriil. Mlčíme a já jedu, ani nevím kam. Pak si vzpomenu na jedno místo, kde můžeme být sami, jen tam musím dojet autem po polní cestě a

doufám, že tam projedu. Je to už spousta let, co jsem tam byl naposled. Ještě se Zuzanou.

Po třech kilometrech zahnu na polní cestu a mířím k lesu na kopci. Cesta je zarostlá, ale zvládám to. Dorazím na kopec, kde stojí velký kříž, kousek od něj stojí lavička z kmene stromu, už notně osezená a popsaná od milenců. Samé srdíčko a iniciály. Někde bude i to moje. Petra vystoupí z auta, posadí se a poklepe rukou na lavičku, abych si sedl.

Pak se zhluboka nedechne a řekne jen tři slova: „Karel mě podvádí.“

Nato jí vyhrknou slzy jako hrachy a přitulí se ke mně. Obejmu ji. Nic neříkám. Chtěl bych se ptát, ale musím opatrně. Musí to říct sama, proto chtěla být někde, kde nikdo nebude poslouchat a ona se mi bude moci otevřít. Ví, že jsem jediný, kdo ji vyslechne a pomůže, jak jen to půjde. Nebude to poprvé.

Po pár minutách se uklidní a sama začne: „Má ženskou. Už delší dobu pozoruji, že se změnil. Chová se úplně jinak než dřív. Je pozorný, nosí mi květiny, sprchuje se každý den, a dokonce používá voňavku, když jde z domu nebo se domů vrátí. Každou chvíli mu přijde zpráva a on jde na záchod i s mobilem v kapse. To nikdy nedělal. Dokonce si ho zakódoval, asi má strach, že bych mu do něj vlezla.“

„A zkusila jsi to?“ zeptám se.

„Jak bych asi jinak věděla, že ho má zakódovanej? Prostě jednou zůstal na stole, když šel do sprchy, a tak jsem jen chtěla nahlídnout. Vyskočilo na mě heslo. Ale já vím, jaký heslo používá na počítači. Má

jedno heslo pro všechno. Takže jsem ho otevřela a podívala se na zprávy. Představ si, že tam žádnou neměl. Ani ty ode mě. Všechny je maže. Někoho určitě má.“

Zase hrachy z očí. Tentokrát to trvá o hodně dýl. To bude dlouhá noc.

Jedeme domů. Za celý večer jsem skoro nepromluvil, jen jsem poslouchal. To potřebovala. Pustit to všechno ven. Poslední, co mi řekla, byla prosba, ať nenápadně zjistím, kdo to je. Musel, jsem jí to slíbit.

V neděli večer zazvoní zvonek a před vrátky stojí Karel. Kufř v ruce, sportovní tašku narvanou k prasknutí na rameni. Tuším, co se stalo. Karel mi to potvrdil, ještě než překročil práh mého domu. Sedíme v kuchyni a já postavím na stůl dvě skleničky a láhev slivovice. Naleju dvě plné a Karel ji do sebe kopne, aniž by čekal na mě, položí ji na stůl a řekne: „Dolej!“

Dám flašku pod stůl, vypiji tu svou šampri a v klidu se Karla zeptám: „Tak co se děje. Utekl jsi od Petry? Máš nějakou babu, či co?“

Zbytek večera mluví Karel. Nemá cenu se na nic ptát, potřebuje to dostat ven. Občas mu jednu naleju, aby mu nevyschlo v krku. Klade si otázky a dává si na ně odpovědi. Každá odpověď vyvolá další otázku. Poslouchám ho a jsem si jistý jednou věcí. Karel nikoho nemá. Za dvě hodinky leží na kanapi a má půlnoc. Slivovice vykonala své.

Jdu volat Petře. Než se stačí na cokoliv zeptat, řeknu jen: „Je to v pořádku. Miluje Tě.“

A vypnu mobil. Za hodinu si Petra odváží Karla domů. Je to poprvé, co jsem neřekl celou pravdu příteli. Ale Karel to včera

ukončil. Nebyl v Itálii. Pochopil, že Petru miluje. A já je mám rád
oba.